

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Dity Řepkové a přísedících Dagmar Klímové a Jaroslava Rejdy v hlavním líčení konaném dne 9. března 2021 v Brně

takto:

Obžalovaný

T.Č., narozený XXXXX v Jihlavě, trvale bytem Masarykovo náměstí 97/1, Jihlava, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici Brno,

je vinen, že

v blíže nezjištěné době kolem 16.45 až 17.00 hodin dne 4. 7. 2020 u ohniště v lesním porostu sloužícím jako městský park a lemujícím pravý břeh rybníku Stará plovárna v Jihlavě, v přítomnosti dalších nejméně čtyř osob, po předchozí slovní rozepři s P.F., narozeným XXXXX, ohledně požitého alkoholu a jeho nevhodného chování, kdy P.F. se vysmíval výzvám T.Č., aby opustil místo, tak T.Č. uchopil P.F. za ruce, aby mu naznačil, že má odejít, na což P.F. reagoval fyzickým útokem vůči T.Č., kterému se tento ubránil a naopak začal fyzicky napadat P.F. tak, že na něj zaútočil pěstmi do ledvin a do oblasti břicha, po čemž se P.F. svezl na zem, následně T.Č. uchopil zde ležící asi 1,5 - 2 m dlouhou větev o průměru nejméně 5 až 6 cm, při jednom konci rozšířenou, kterou jej opakovaně s horním náprahem a v bezprostředním sledu udeřil nejprve na zemi sedícího a posléze po prvním úderu větví

na zemi ležícího, a to velkou intenzitou nejméně desetkrát, a to jedenkrát do břicha, jedenkrát do pravé plochy hrudníku, pětkrát do zad, tedy vědomě do míst, kde se nacházejí životně důležité orgány, dále zejména nejméně třikrát do levé hýždě, kdy další tři údery byly P.F. vykryty levou rukou, kdy si takto na ležícím P.F. vybil svou zlost, přičemž si byl při vedení útoku vědom své síly i opakovanosti a zaměřenosti ran vedených do míst, kde mohou být způsobena těžká zranění ohrožující i život, i faktu, že takový útok může vést ke smrti osoby, a takto P.F. způsobil těžká zranění v podobě vícečetných zlomenin žeber a poškození vnitřních životně důležitých orgánů – nejméně plic, sleziny, jater a ledvin, kdy takto způsobil polytrauma v podobě zlomenin žeber – 8. až 12. žebra vpravo, trhliny pohrudnice v místě zlomených žeber, zhmoždění dolních laloků obou plic - více vpravo, tři trhliny poplicnice dolního laloku pravé plíce s krvácením do dutiny hrudní a částečným průnikem krve do dýchacích cest, dále trhliny pouzdra v oblasti cévní stopky sleziny a trhliny spodní plochy pravého laloku jater s krvácením do dutiny břišní, na kterážto těžká zranění P.F. v řádu desítek minut téhož dne na tomto místě zemřel,

tedy

jiného úmyslně usmrtil,

dopustil se veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného,

čímž spáchal

zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odstavec 1 trestního zákoníku,

přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 140 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **10,5 (deset a půl) roku**.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozeným A.F., narozené XXXXX, bytem XXXXX, částku ve výši 100 000 Kč a S.F., narozenému XXXXX, zastoupenému E.M., narozenou XXXXX, bytem tř. Tomáše Bati 196, Zlín, částku ve výši 100 000 Kč jakožto náhradu nemateriální újmy.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškození A,F, a S.F. odkazují se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

Odůvodnění:

1. Na základě důkazů shromážděných v přípravném řízení a provedených v řízení před soudem, výsledku obžalovaného, svědků J. B., F.R., M.V., B. Ž., J. V., L.V., por. J.P., M.Š., znalců MUDr. Milana Votavy a MUDr. Jana Filipinského, znalkyň MUDr. Marty Holanové a PhDr. Blanky Zapletalové, po přečtení protokolů a úředních záznamů o výpovědi dalších svědků, jakož i po provedení listinných důkazů, dospěl soud ke skutkovým zjištěním, jež jsou patrna z výroku tohoto rozsudku.
2. **Obžalovaný T.Č.** u hlavního líčení uvedl, že nesouhlasí s právní kvalifikací svého jednání jako zločinu vraždy, a to z důvodu, že na místě činu hned vedle něj byly dva nože, které mohl použít (jeden byl jeho, jeden pana V.) a nepoužil je. Také mohl k umlácení poškozeného použít kámen z ohniště, kdyby chtěl. S poškozeným se den či dva před incidentem potkali na hradbách v Jihlavě, tam se pouze lehce seznámili spíše s jeho kamarádem, panem S.. Poté poškozeného viděl až u ohniště. Poškozený se u ohně objevil asi okolo 16 hod. a než došlo ke konfliktu, seděli tam s ním 30 či 40 min. Na poškozeném bylo u ohně poznat, že není strážlivý – špatně se vyjadřoval, měl těžký jazyk, s rovnováhou však problém neměl. Když ho poslal pro dřevo, stěžoval si na bolest nohou. Působil však celkem fyzicky zdatně, připadalo mu, že je jen líný. Nic nepřinesl, do hovoru se zapojoval zcestnými poznámkami a neustále po nich somroval cigarety, ačkoli věděl, že on má tabáku málo, a proto se o cigarety dělali stejně jako o alkohol. Poté poškozený začal s tím, že má hlad, že by si něco dal, tak mu asi dal špekáček, ale poškozenému šlo převážně o alkohol, který si bral potom už automaticky. Když poškozeného upozornil, ať to do sebe neleje jako do studny, jen se mu vysmál, že mu nemá nic diktovat, že by mu mohl dělat tátu. Poté se k tomu vyjádřil i J.V. a řekl poškozenému, ať opustí místo, že už to trochu přehání. Poškozený měl dále nemístné poznámky, smál se a měl z toho srandu. On už to nevydržel a došlo k potyčce. Poškozeného za ruce od ohně odtáhl asi 1,5 m, tam si vyměnili rány. Větev, kterou následně použil, byla dlouhá asi 1,5 m. Pamatuje si, že poškozenému uštedřil 6 či 7 ran, bitím mu chtěl dát za vyučenou. Poškozený v momentě jeho odchodu dýchal, viděl to, protože měl na sobě jen žlutozelené triko s krátkým rukávem. Byl k němu sice otočený zády na svém pravém boku, ale říkal si, že třeba bude mít jen pár modřin. Kdyby věděl, jak je stav poškozeného vážný, zavolal by mu sanitku. Na nohou měl poškozený tříčtvrteční kraťasy, také měl tašku, ve které bylo další oblečení, možná mikina. Nezaregistroval, že by si poškozený na místě něco oblékal, u ohně nebylo teplé oblečení potřeba. Větev po incidentu zahodil do křoví u ohniště. O tom, že poškozený zemřel, se dozvěděl asi dva dny po incidentu od jednoho svého kamaráda, který to nějak zaznamenal na internetu. S J. V. ani L.V. se v mezidobí, než ho zatkli, viděl dvakrát či třikrát, o incidentu se spolu nebavili, neboť mezi bezdomovci se rvačky dějí denně. K činu se na policii nedoznával hned od počátku, protože měl zmatek v hlavě, pořád nevěřil, že jde skutečně o poškozeného, protože mu neukazovali jeho fotografii, jen ho popisovali. Na místě potyčky při pohledu od cesty byla směrem nahoru do menší stráně za ohništěm vpravo lavička, na ní seděli L.V. s J. V. a koukali přes ohniště směrem na cestu. Lavička tam byla jen jedna. Po levé straně od ohniště byla hromada dřeva a za tou hromadou dřeva se prali. Když odcházel, ležel poškozený nalevo od lavičky, vlevo od ohniště.
3. S ohledem na četné odchylky ve výpovědi obžalovaného byly přečteny jeho výpovědi z přípravného řízení, včetně výpovědi u vazebního zasedání. Obžalovaný (s přezdívkou „Č.“) při svém výslechu dne

10. 7. 2020 vypověděl, že dne 4. 7. 2020 s L.V. (přezdívka „B.“) a J. V. nakoupili v Jihlavě v Albertu „Na Slunci“ víno a pivo. Poté šli k ohništi u rybníka Stará plovárna, kam chodívá pravidelně. Nanosili dřevo, zapálili oheň a začali popíjet. V jednu chvíli odešel na dřevo, a když se vrátil, u ohně byl také poškozený. Bylo na něm vidět, že už má něco v sobě. Začal do sebe lít jejich alkohol a bez dovolení si brát jejich jídlo, proto mu řekl, aby se sebral a šel pryč. Poté mu to řekl ještě jednou, to samé mu řekl i J.V.. Poškozený si, sedíc na dřevěné lavičce u ohniště, vzal lahev vína, dlouze se z ní napil a vysmál se mu do obličeje, když mu říkal, aby odešel. On ho v reakci na to chytil za ruce, začali se přetahovat, u toho se mu poškozený vysmekl a dal mu pěstí do ramene. S ohledem na ránu pěstí do ramene považuje poškozeného za primárního útočníka s tím, že on na útok vlastně odpověděl. Poškozený mu chtěl dát ještě jednu ránu, ale to promáchnul, na ten popud se on bránil a dal mu jednu do břicha a jednu do ledvin – při těchto ranách poškozenému nic neříkal. Poté se drželi za trika a casnovali se spolu. Shodil poškozeného na zem a křičel na něj, aby se sbalil a vypadl pryč, že tam není vítaný. Poškozený se mu vysmíval, tak popadl klacek a dal mu ránu do zad ve chvíli, kdy seděl a chtěl vstát. Vykřikl, že ho to bolí a lehl si, ležel na břiše a pod sebou měl ruce pokrčené v loktech. Jak byl poškozený v této poloze, švihl ho zezadu do stehů. Potom se na zemi překulil na jeho pravý bok a tehdy mu on dal další ránu, kterou poškozený dostal asi do ledvin. Následně se poškozený překulil na záda, a protože se bránil, dostal ránu větví přes ruce. Jak poškozený ležel, kopal ho v obraně do kolen, aby ho nechal být. Poslední ránu větví dal poškozenému do břicha, ta byla taková menší. Na to vyskočil J.V. a řekl mu, aby ho nechal být, že už má dost. Mezitím prošli okolo dva nebo tři lidé, kteří mu říkali, aby nechal poškozeného být, načež on je poslal „do prdele“. Po posledním úderu odhodil větev, poškozený se mezitím otočil na pravý bok. Poté všichni naznali, že půjdou pryč, aby z toho nebyl problém. Když na poškozeného koukal, neviděl mu do obličeje, takže nevěděl, v jakém je stavu, zdálo se mu, že normálně dýchal. Z místa tedy odcházeli společně, šli zkratkou nahoru „Na Slunce“, kde se už nějak rozešli. Kdyby věděl, v jakém je poškozený stavu, zavolał by mu sanitku. Neuštědřil mu žádný úder do hlavy, rozhodně neměl v úmyslu ho zabít. Větev použitá k úderům byla dlouhá asi 2 m, na jednom konci mohla mít průměr 5 - 6 cm, na druhém konci asi 10 cm, na tomto silnějším konci byl suk. Byla suchá, hmotnost měla asi přes 3 kg. Než ji vzal do ruky, ležela u ohniště na hromadě s více dalšími větvemi. Na poškozeného vzal větev, protože byl našťvaný, chtěl, aby poškozený odešel. Po prvním zásahu větví poškozený trochu vykřikl a poušmál se, proto přitvrdil. Druhý zásah větví se poškozenému už moc nelíbil, stále však neměl tendenci odejít, proto on reagoval další ranou větví. Po třetí ráně poškozený křičel a válel se po zemi, připadalo mu, že bolest předstírá v žertu. To ho ještě víc našťvalo, proto dostal čtvrtou ránu větví, po které opět vykřikl. Pátou, menší ránu už dal poškozenému jen za vyučenou. I kdyby ho slovně nezastavil J.V., poškozeného by dále nebil. Po incidentu hodil větev zpět na hromadu k dalším větvím, stav poškozeného blíže nekontroloval. V momentě bití poškozeného cítil vztek, při odchodu mu ho bylo trochu líto, připadalo mu, že klackem dostal víc, než je zdrávo. Rány pěstí nedával naplno, ale poloviční silou. První rána větví byla poloviční silou, další tři byly tak třemi čtvrtinami jeho maximální síly a poslední byla přibližně jednou třetinou jeho maximální síly. První úder větví byl veden zprava dolů, druhý a třetí byly shora dolů, čtvrtý byl zprava doleva do ledvin, pak dostal přes ruce, tedy zase shora dolů, ta poslední byla také shora dolů. Horní náprah použil v rámci bití třikrát, přičemž v jednom z případů šlo o poslední ránu, která byla menší intenzity. Neuvědomil si, že v partiích, do kterých poškozeného bije, se nacházejí životně důležité orgány. Ostatní přítomní se na průběh bití nedívali – B. se díval do země, J.V. se díval jinam, až poté vyskočil a řekl mu, ať toho nechá. Celkem v den před napadením poškozeného vypil 7 či 8 piv (polovinu jedenáctistupňových, polovinu dvanáctistupňových) a asi přes 2l vína, jedl pouze polévku, špekáček a krajíc chleba. Běžně za den vypije asi 10 jedenáctistupňových piv, po požití alkoholu reaguje vznětlivě. Na místě činu se nacházel nůž, nepoužil jej a ani o tom neuvažoval. Po události a v následujících dnech neopustil Jihlavu, smrti poškozeného lituje. Následně při výslechu dne 10. 8. 2020 doplnil, že L.V. i J.V., kteří byli přítomni útoku na poškozeného, byli po dobu napadení

otočení spíše zády, možná trochu bokem, ale každý z nich se asi dvakrát otočil jeho směrem. Dále zde pouze prošli kolemjdoucí. K poškozenému se v průběhu napadení ani po jeho skončení nikdo nepřiblížil. Místo, kde probíhal konflikt, bylo od ohniště směrem k lavičce asi 1,5 m a dále po přímce od ohniště ještě 2,5 m. Oheň v době konfliktu hořel pár plamínky. Hromada větví, ze které vzal větev použitou k napadení, se od ohniště nacházela přibližně 1,5 m, a to při pohledu od ohniště směrem k místu napadení mírně vlevo. Po napadení větev odhodil do křoví. Na oheň po napadení on ani ostatní nepřikládali, hromadu větví, která tam byla, neuklízeli. Na sobě měl na místě napadení černou kšiltovku, maskáče, černé tričko a černobílé tenisky. Zadržán byl v jiném oblečení, toto mu vyprala matka. Den po incidentu, tedy 5. 7. 2020, se na hradbách setkal s J.Š., který mu předtím volal a říkal, že došlo k policejnímu zátahu a na místě byla sanitka. Ptal se J.Š., odkud to ví, ten řekl, že neví nic přesně. U ohniště na Staré Plovárně někdy přespávali lidé, většinou v noci, přes den spali ve křoví okolo, aby je nebylo vidět. Běžně se tam kradlo dřevo a ztrácely se i jiné věci. Při vazebním zasedání dne 11. 7. 2020 dále vypověděl, že den po incidentu mu telefonoval kamarád J.Š. a ptal se ho, zda neví, co se na Staré plovárně stalo, že tam byl policejní zátah a sanitka. Řekl mu, že o ničem neví, až třetí den (tedy dva dny po napadení) se dozvěděl, že došlo k úmrtí, a to od prodavačky v obchodě. Následně byl v šoku, uvažoval, že půjde na policii, ale nešel. Upřesnil, že dával poškozenému rány větví do ledvin, na záda, břicho, ruce, hrudník a stehna. Poškozený se mu při začátku bití vysmíval, poté křičel bolestí. Když od ohniště odcházeli, poškozený ležel na boku a dýchal. Nechtěl ho zabít či vážně zranit, neuvažoval o možnosti vnitřních zranění.

4. Svědék J. B. vypověděl, že byl s kamarády M.V. a B.Ž. chytat ryby na rybníku Stará plovárna. Na ryby šli kolem 12 hod., vraceli se kolem 17 až 18 hod. Tam i zpět šli stejnou cestou po malé cestičce nad panely. Je tam palouk, na kterém se scházejí bezdomovci a popíjejí u ohně. Bývali tam každý den. Nevzpomíná si, že by tam při cestě na ryby někdo byl. Při cestě zpět viděl u ohničku čtyři muže, dva seděli u ohniště, oheň možná doutnal, jeden ležel na zemi a jeden stál nad ním. Při pohledu na ohniště od cesty byla přesná poloha jednotlivých osob taková, že přímo za ohništěm seděli muži, vlevo byla osoba, co stála, pod ní byl ležící muž. Neví, jestli bylo dřevo na hromadě. Viděl, jak stojící muž udeřil ležícího klackem někam přes zadek nebo záda. Klacek byl dlouhý asi 1,5 metru, jeho průměr byl asi 8 až 10 cm. Ležící muž ležel na boku, jako když se váli opilý člověk, zařval „au“, muž nad ním mu řekl, aby vstal a vypadl. Cesta, po níž šli, když viděl ránu, byla asi 10 až 15 metrů od ohniště. Muž, který zasadil ránu, se napřáhl nahoru nad rameno. Stojící muž měl tmavé oblečení, možná maskáčové. Pak pokračovali v cestě a slyšel ještě jeden úder, možná dva, zase dotyčný na zemi zařval „au“, pak zaslechl ještě jednou „vypadni, vstávej“. Má za to, že nikdo z osob u ohničku na bití nereagoval, neslyšel, že by něco říkali, nikdo nevstal. Nenapadlo ho volat policii, protože na tom místě bývá docela často řev, bordel. Následně kolem toho místa už nechodili, byl tam asi týden, dva na to. O tom, že tam někdo zemřel, se dozvěděl asi třetí den, další den mu volali policisté. Při návratu z ryb šli po cestičce za sebou. Má za to, že před ním šel M.V., za ním asi po 5 metrech B. Ž.. Ten za nimi na ryby přišel až po práci. S ohledem na předloženou fotodokumentaci nálezu těla se útok při pohledu od cesty odehrál vedle lavičky, tělo na fotografii je dále a výše od lavičky, přibližně 5 metrů od místa, na kterém viděl útok.
5. Svědék F.R. vypověděl, že na Starou plovárnu chodí skoro každý den venčit psa. Jel na kole se svými dvěma syny a se psem od splavu po levé straně rybníka po horní cestě, proti nim šel pán s dcerou, za nimi starší pár se psem. Ohniště měli po pravé ruce. Střetli se u ohniště a zastavili se u ohně. Po levé straně seděli u ohně dva bezdomovci, ohniště hořelo, nikdo si nic neopékal. Byla tam menší kupka rozlámaných větví. Ve vzdálenosti asi 5 až 7 metrů od něho viděl, jak muž tluče ležícího muže borovicovou větví. Větev byla silnější, průměr asi 5 cm, délka více než metr. Viděl 2 či 3 rány a s pánem, který šel, mu řekl, co blbne, zda je normální. Na to se muž zarazil, odevzdaně se na ně koukl, upustil větev a šel si sednout k dvěma již sedícím, kteří nijak nereagovali, jen nějakým mumláním.

Mohlo být po 14 hod., kdy jezdí venčit psa. Obžalovaného jako útočníka poznává, zná ho od vidění. Ležícího muže nepoznal, byl k němu zády, ležel na pravém boku, nohama k nim. Do obličeje mu neviděl, hlavou byl směrem od ohniště. Rány směřovaly do spodní části zad. Byly silné, s velkým rozmachem přes hlavu a velkou razancí. S pánem, co tam s ním byl, byli až zaskočení, pohoršovali se nad tím. Útok byl krátký, zdrželi se tam se vším všudy asi půl minuty. Ležící muž po útoku nedělal nic, ležel, ani se neotočil, nevydal žádný zvuk. Měl na sobě nějaké šedivé věci, dlouhé kalhoty, přesně neví. Slovní projev útočníka neslyšel. S ohledem na předloženou fotodokumentaci místa činu vede cesta pod ohništěm. Osoby u ohniště seděly na něčem spíše napravo z pohledu fotografie. Incident se odehrával spíše výše, jakoby za nimi, mezi lavičkou a stromem, šikmo nad nimi v rámci zorného pole. Při představě kolmé osy od cesty k ohništi se útok odehrál od cesty nalevo při pohledu k ohništi, za ním. S ohledem na předloženou fotodokumentaci nálezů těla se poloha těla liší od polohy v momentě incidentu, muž byl tehdy blíže ohništi, zde leží tělo dál asi od 5 až 7 metrů a výš, oblečení odpovídá. Se syny, kterým je 13 a 15 let, se bavil o tom, že rány byly velké, a o nutnosti zavolat sanitku. Neměli však u sebe telefon, tak si řekli, že třeba zavolají sanitku jiní, například pán s dcerou, kteří se tam zastavili, nebo starší pár se psem, kteří šli za nimi. Na to se jich ale neptali, a odjeli. Týden nato četl v místním tisku výzvu, na kterou se přihlásil. Přišlo mu odpovídající, že takový následek mohl nastat, rány byly silné.

6. Svědék M.V. vypověděl, že byl na rybách s panem B., pak přijel pan Ž.. Na ryby šli kolem 12 hod., nevzpomíná si, kdy se vraceli. Chytali, než přijel pan Ž., bylo to spíš blíže k večeru. Chvilí tam ještě byli, pak začali balit, má za to, že odcházel o něco dřív než ostatní. Poté čekal na ně u auta, neví, za jak dlouho dorazili. Na začátku tam byl ještě jeden rybář, který stál ve vodě. Chodí tam hodně lidí. Musel jít horní cestou, protože spodní byla zatopená. Okolo ohniště šel, nic neviděl, má za to, že měl v ruce telefon a okolí nevěnoval pozornost. Ví, že u ohniště někdo byl, ale nedíval se kdo, nedokáže říct, kolik tam bylo osob. Má za to, že oheň hořel. S kamarády se o tom, co se tam stalo, ani moc nebavili, neřekli mu nic určitého. Obžalovaného zná od vidění z Jihlavy, neví, jakým způsobem žije.
7. Svědék B. Ž. vypověděl, že obžalovaného zná od vidění, zdravili se, potkávali se v hospodě, jmenuje se T., říkalo se mu Č.. Daného dne jel po práci na Starou Plovárnu za kamarády, kteří zde rybařili, aby je odvezl domů. Zpět kolem rybníka k autu se vraceli okolo 16:45 až 17 hod., šli za sebou v pořadí on, pan V., pan B.. Pokud pan V. uvádí, že odešel dřív, je to tím, že chodí rychle, neuvědomuje si, že šel napřed. Viděli, že u ohniště byli čtyři muži, dva seděli, jeden ležel na zemi a obžalovaný ho mlátil klackem. Jednomu ze sedících se říká B., ten se na mlácení díval. On viděl 2 až 3 rány, kterými obžalovaný mlátil ležícího muže přes zadek a přes záda, a říkal mu u toho, ať se sbalí a vypadne, že ho tam nechce, že tam dělá akorát ostudu. Ležící muž říkal, ať ho nemlátí, ať toho nechá, že to bolí a že půjde. Klacek byl délky asi metr, průměru asi 5 až 8 cm. Intenzita mlácení mu připadala taková, že to mělo mít nějakou sílu, aby to bolelo. Muž ležel na břichu, rány byly spíš na zadek. Ležícího neznal, neviděl mu do tváře, nevybavuje si, v čem byl oblečen. Neví, co měl obžalovaný na sobě, většinou měl vojenské kalhoty a kšiltovku, chodil s batohem. Incident se odehrál před ohništěm směrem k cestě. Poté, co prošli, slyšel poškozeného znovu křičet, ať toho obžalovaný nechá. S ohledem na předloženou fotodokumentaci místa činu uvedl, že mlácení klackem probíhalo před ohništěm směrem k němu. Vzdálenost od cesty k ohništi je asi 6 až 8 metrů. S ohledem na předloženou fotodokumentaci nálezů těla uvedl, že místo nálezů těla se mu zdá jako jiné místo, než u toho ohniště. Má za to, že ležící muž ležel po celou dobu na břiše. Jak procházeli, viděl, jak ho obžalovaný mlátil, neví, zda se nějak hýbal. Ohniště možná doutnalo. Sedící muži nedělali nic, jen se dívali, jak ho mlátí. Neví, jestli tam byla hromada dřeva na přiložení. Na pěšině ani u ohniště nikoho nepotkali, ví, že někdo byl u mostu u hřiště. Na bití nereagovali, vůbec to neřešili. O tom, že by volali záchranku, se nebavili, přišlo jim to

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

tak, že věčně něco mezi nimi bylo. Mysleli si, že muž se sbalil a odešel. Až potom se dozvěděl, jak to dopadlo.

8. Svědék J.V. vypověděl, že je v důchodu, přebývá na chatě v Jihlavě, na Pančavě. Byl asi dvacetkrát odsouzen za majetkovou i násilnou trestnou činnost, poslední výstup z výkonu trestu byl v roce 2017. Nedochází na žádný dohled. Alkohol požívá občas, drogy vůbec. Obžalovaného zná. Poškozeného prakticky vůbec neznal, ten den ho viděl poprvé. Řekl mu běžné věci, ví, že byl někde z Ústí nad Labem, nic bližšího o něm neví. Šel s obžalovaným a panem V. na Starou plovárnu v Jihlavě, že si udělají oheň a něco popijí. Měli nějaký alkohol, byli podnapilí, když nějaký mladý kluk k nim přivedl poškozeného a šel pak pryč. Nedokáže uvést, zda to bylo před obědem, nebo po obědě. Šli z města, kde se potkali asi někdy dopoledne. Neví, co dělali předtím, než šli k ohništi, obvykle si někam sednou a popíjejí. Na alkohol se skládají všichni, v nákupu se střídají, pokouší se o to, aby všichni platili spravedlivě. Poškozený je akorát otravoval, chtěl cigarety a alkohol. Slovně ho všichni vyzývali, ať odejde a nechá je na pokoji. Neví, jestli mu dali nějaké cigarety, alkohol mu nedávali, nic nepil. Než došlo k napadení, seděl s nimi asi půl hodiny. K napadení došlo proto, že je otravoval, somroval, byl neústupný. Obžalovaný to už nevydržel, vzal první klacek, co byl po ruce, a začal ho bít. Byla to sukovice délky 1,2 m a průměru tak 8 cm. Měli rozdělaný oheň, na který si nanosili dřevo, klacek byl u ohně. V tu chvíli ležel poškozený na trávě asi 3 metry od svědka, který seděl s panem V. na lavičce. Obžalovaný s nimi do příchodu poškozeného seděl taky na lavičce. Poškozený si lehl na trávu jako zezadu. Obžalovaný bil poškozeného klackem na nohy, na ruce, na žebra, na ramena, on mu říkal, aby ho nechal, že to nemá cenu. Ran bylo asi 8 až 10. Poškozený vykřikoval, aby ho nechal, aby ho nebil, obžalovaný v průběhu bití nic neříkal, celou dobu neřekl ani slovo. Bití trvalo asi 3 až 4 minuty. Neví, jak se obžalovaný s klackem napřáhoval, byl otočený zády. Počet ran, které uvedl, poznal podle toho, že když se do něčeho bouchne, je to slyšet, na bití se nedíval. I když se na bití nedíval, ze svých zkušeností poznal podle sluchu, na kterou část těla údery padaly. Po celou dobu, co docházelo k bití, seděl s panem V. na lavičce. Otočil se od ohně a říkal obžalovanému, aby ho nechal, že to stačí. Pan V. se do toho nijak nezapojoval. Nějaká rána ještě padla, nepamatuje si kolik. Kolem prošli nějakí pejskaři, křičeli na obžalovaného, aby poškozeného nechal, aby ho nebil, fotili si to na mobil. Procházeli ve vzdálenosti asi 15 metrů od ohně, možná ani to ne. Když na obžalovaného volali, byli asi tři. Má za to, že je obžalovaný poslechl. Ještě před příchodem pejskařů sám obžalovanému řekl, aby toho nechal. Když pejskaři popisují 3 až 4 rány, bylo to až potom, co ho upozorňoval, ať toho nechá. Neví, kolik mohlo být hodin, když se to stalo. Útok byl jen ten jediný, víc jich nebylo. Nepamatuje si, co se stalo potom, byl hodně opilý, odešli někam pryč. Předtím dopili alkohol, dopíjeli ho tak 10 minut. Neví, kdo z nich byl nejméně opilý. Mobilní telefon má, neřešil, že by mohl zavolat sanitku, byl opilý. Poškozený ležel na zádech na trávě, už neotravoval, myslel si, že usnul. Před odchodem se na něho nedívali, nekontrolovali, jak na tom je, neslyšeli, že by něco říkal. Neví, jestli měl poškozený s sebou oblečení. Na sobě měl krat'asy, barvu neví. Lavička byla nad ohništěm směrem k vodě, seděli tak, že se dívali k vodě. S ohledem na předloženou fotodokumentaci místa činu se dívali přes ohniště na vodu a viděli na cestu, po níž chodí lidé kolem vody. Poškozený ležel na druhé straně, obžalovaný potom asi přikládal na oheň, jinak seděl s nimi. S ohledem na předloženou fotodokumentaci nálezu těla uvedl, že je to tam, kde zůstal poškozený ležet, když odcházeli. K oblečení nedokáže nic říct, nevšiml si, jaké má boty. Místo, kde ležel, poznal podle toho, že když seděli na lavičce, byl na pravé straně za nimi. Nedokáže určit, zda vzdálenost souhlasí, bylo to tak 3 až 5 metrů od ohně. Neví, kde skončil klacek, na ohniště chodí víc lidí, mohli ho spálit. Neví, kolik tam bylo dřeva na přiložení, jen tak, aby jim to vystačilo. Bylo umístěno vedle ohně. Odešli směrem do města, směrem k hrázi. Neví, jak strávili zbytek dne, měli upíto. Nevnímal, že by byla pochmurná nálada. Později sdělil, že je možné, že usnul. Když se vzbudil, ostatní byli pryč. Poškozený tam ležel, myslel si, že spí. Sebral se a odešel. Oheň doutnal, nechávají ho dohořet.

9. Svědék L.V. vypověděl, že nepracuje, zdržuje se v Jihlavě na ulici, v roce 1990 byl podmíněně odsouzen. Alkohol si dá občas, podle peněz. S obžalovaným se zná asi dva roky, potkali se na Staré plovnárně, pana V. zná déle. Daného dne on, obžalovaný a pan V. přišli společně k ohništi, předtím v Albertu nakoupili alkohol a cigarety. Nanosili dřevo a udělali si oheň na místě, na které chodili často, takřka denně. Kluk z azylového domu k nim přivedl poškozeného, chvíli tam s nimi byl, pak odešel. Bylo odpoledne, po obědě. Popíjeli, měli víno, tvrdý alkohol a pivo. Seděl s panem V. na lavičce u ohniště a koukali přes ohniště na vodu. V. byl dost opilý. Poškozený se pořád něčeho dožadoval – cigaret, alkoholu. Má za to, že ze začátku mu dal napít a 2 – 3 cigarety, pak už od něho poškozený nepil. Poškozený toho chtěl čím dál víc, už nic nedostal. Obžalovaný stál před poškozeným, který seděl napravo od ohniště v trávě, říkal mu, aby odešel, oba byli za sedícími na lavičce. Kromě obžalovaného nikdo jiný nevyzýval poškozeného, aby odešel. Když spolu popíjeli a někdo za nimi přišel, rozdělili se pouze se známými, ne s méně známými nebo cizími. Když poškozený obžalovanému řekl, že nepůjde, tak se pohádali, chytli se mezi sebou, poprali se. Neví, jak hádka probíhala, křičeli na sebe, slova si nepamatuje. On se otočil, poškozený také stál, začali do sebe strkat, tehdy se otočil zpátky, nezajímalo ho to. Při jeho druhém otočení se přetahovali o klacek, vyhrál obžalovaný. Neví, kdo ho vzal do ruky jako první. Pak se již na ně nekoukal. Slyšel, že se fyzicky napadli, slyšel rány, ale neviděl je. Nedokáže říct, kolik padlo ran, bylo jich víc než jedna. Poškozený nadával, říkal „au“, i obžalovaný říkal „au“. Konflikt probíhal za lavičkou směrem k městu, když se otočil proti stráni, tak vpravo nahoře od něho. Nedíval se na to, přikládal do ohně a sbíral klacky po mezích. Chodil po hrázi a díval se, jak tam chytají ryby. Neví, jestli po celou tu dobu probíhal útok, je tam křoví, nebylo tam vůbec vidět. Když se vrátil, už se nebili. Obžalovaný seděl na lavičce s panem V., poškozený zůstal ležet na zemi. Později vypověděl, že po celou dobu konfliktu koukal na vodu. Ve chvíli útoku procházela kolem nějaká rodina, pán křičel, ať se nechají být. Má za to, že obžalovaný přestal, když lidé prošli, pak v bití nepokračoval. Pod ohništěm vede asfaltová cyklostezka a břeh. Lidé šli po horní cestě, která je od ohniště tak 10 m. Poškozený zůstal ležet na zemi, obžalovaný přišel za nimi k ohništi a šli pryč nahoru k zastávce. Šel první, obžalovaný za ním. Šli v rozmezí tak 20 m. Neví, jestli tam V. zůstal. Před odchodem poškozeného nekontrolovali. Cítil se opilý, ten den vypil víc, než byl zvyklý. Chvíli seděl na zastávce, poté šel tak v 15 – 15:30 hod. na čerpací stanici na kávu. Toho večera se již se svými společníky nepotkal, viděli se až druhý či třetí den poté. Nepamatuje si, co měl poškozený na sobě, má za to, že kraťasy a tričko. Neviděl, že by si něco u ohniště vysvlékal či oblékal. Když odcházel, ležel poškozený na zádech, nic neříkal, neví, jestli měl otevřené oči, nebál se, že může jít o jeho život. Dřevo tam bylo okolo roztahané, poházené, stačilo se ohnout. Než šel k soudu, s nikým věc neprobíral, nedokáže vysvětlit rozpory spočívající v tom, že v přípravném řízení na něco neuměl odpovědět a nyní na to odpověděl. Neví, proč toho pan V. věděl víc než on, asi se koukal. O tom, co se stalo, se vůbec nebavili. Nemá pocit, že by mohl obžalovanému ublížit. S ohledem na předloženou fotodokumentaci nálezu těla je to to místo. Neví, jak poškozený vypadal, oblečení si nepamatuje.
10. Svědék J.P., policista na OOK Jihlava, uvedl, že měl pohotovost, když byl volán na místo, kde byl nález mrtvého muže. Neví, kdo učinil oznámení na linku 158 a ani na místě nehovořil s nikým, kdo věc oznamoval. Po příjezdu udělali ohledání, prvotní šetření, pak věc zaevidovali. Byli tam kolegové z OO Jihlava a jeho kolegové z výjezdu. Dělal ohledání těla zemřelého a vytvářel protokol. Od kolegů z obvodního oddělení, kteří byli první na místě, zjistil, že od doby jejich příjezdu nebylo s tělem manipulováno. Manipulaci od jiných osob nezjišťoval. Fotodokumentaci dělal kriminalistický technik. Nevzpomíná si, zda byla na místě hromada dřeva. S ohledem na fotodokumentaci nálezu těla uvedl, že obnažování jednotlivých částí těla a jejich fotografování je běžným postupem. Zmuchlané kalhoty zachycené na fotografii na č.l. 11 podle něj ležely přímo pod tělem, fotografoval to tak, jak to leželo. Svrchním oblečením poškozeného byla mikina, pak svetr a žluté tričko. Nevzpomíná si, zda bylo

nalezeno nějaké další oblečení, ale vše, co k tělu patřilo, napsal do protokolu. K oblečení si dělal poznámky na místě. Náčrtek místa činu na č.l. 7 kreslil kolega Holub.

11. Svědék M.Š. vypověděl, že je nevlastním bratrem obžalovaného z matčiny strany. Žil v zahraničí, proto se s bratrem vídali zřídka, udržovali telefonický kontakt. Naposledy ho viděl asi týden či dva předtím, než se dozvěděl, že ho zavraždili. Je o 10 let starší než obžalovaný, další bratr je o 14 let starší než obžalovaný. Otec obžalovaného, který byl jejich nevlastním otcem, je všechny mlátil, proto on a druhý bratr obžalovaného brzy odešli z domu. Obžalovaný měl kvůli otci těžký život, když mu bylo 10 let, byl svědkem toho, jak otec držel pod matkou nůž a křičel, že ji zabije a vyhodí z balkonu. Od narození trpěl poruchou, kdy mu praskaly cévky a vylévala se mu krev. Byl třeba půl roku v nemocnici a musel některé ročníky základní školy opakovat. V patnácti letech nastoupil do učňovského poměru, byl jediný kluk ve třídě. Měl kvůli tomu blok a třeba nešel do školy. Vzdělání nedokončil. Chtěl se dostat do party kluků, ale nebrali ho, byl jim spíš pro smích. Snažili se ho s bratrem vytáhnout z toho prostředí, starší bratr mu domluvil práci, on mu nabídl práci v zahraničí. Obžalovaný měl blok, nechtěl, neměl rád celý svět, bránil se tomu, že by něco někde bylo jiné a hezčí. Byly časy, kdy se i sebepoškozoval. Matka to poté taky vzdala, byla hotová z manžela, který pil, mlátil ji a terorizoval. Zemřel v roce 2005 na otravu alkoholem, zanechal po sobě nějaké dluhy. Obžalovaný se projevil i agresivně, když se chytily kvůli hlasitě puštěnému rádiu. Tehdy si uvědomil, že je schopný na něj v afektu i skočit. Měl z něj potom i trošku strach. Občas si zahulil trávu, ne však extrémně. Rád si dal pivo, poslední dobou to bylo trochu víc. Ocitl se bez domova, protože majitelka bytu nesouhlasila, aby bydlel v bytě s matkou, byt' on s bratrem platili nájem. Bydlel na ulici, je to asi 6 nebo 7 měsíců, co se na ni dostal, protože neměl peníze. Na internetu viděl, že měl exekuce. Pracoval v lese s nějakým recidivistou. Tragickou situaci si vysvětluje tím, že se obžalovaný v alkoholovém opojení, složitém životním stavu a v té konkrétní situaci neudržel a stres pustil. Na hraně společnosti se obžalovaný pohyboval léta, pořád neměl práci, nemá dokončené vzdělání, měl problém s dokončením základní školy, proto neměl na to, aby se někde usadil. Pracoval v mlékárnách i jako hlídač obchodních center. Bratři se snažili obžalovanému pomoci a vyhledat i odbornou péči, on to vždy odmítl. Je to člověk, který se nedá přesvědčit, aby s tím něco šel dělat, když už to má nastavené špatně. I když žije na hraně, je férový. V jisté fázi z něj jde strach, když blikne, je nebezpečný. Blikanec se rodí tehdy, když si vypije. Lidem a problémům se spíš vyhýbá, nechce být viděn, nechce je řešit, už toho má dost. Když ho někdo začne tlačit do kouta, aby je řešil, tak může být zle. Vůči lidem se normálně násilnický neprojevuje, dochází k tomu vždy až po nějakém nutkání.
12. Svědék M.S., jehož výpověď byla před soudem čtena, uvedl, že daného dne odpoledne potkal na náměstí v Jihlavě B., V. a poškozeného. B. a V. znal už z dřívějšíka, poškozeného viděl ten den poprvé. Představil se mu jako P., říkal, že ho pustili ze záchytky, nemá kde být a nemá nic na sebe (na sobě měl jen kratásky a tričko). B. s V. se bavili o tom, že budou na Staré plovárně dělat oheň, poškozený říkal, že by se tam také zastavil. Nic na to neodpověděli, spíš si z něj utahovali. Všichni tři tam popíjeli z jedné lahve víno, žádný spor mezi nimi nebyl. B. s V. asi po hodině odešli, poškozený tam zůstal s ním. Bavili se o tom, že poškozený nemá kde spát a že mu večer bude zima, rozhodl se proto, že mu dá nějaké oblečení a něco k jídlu. Šli do azylového domu, kde tehdy bydlel a dal poškozenému jídlo a oblečení – šedou mikinu s kapucí na zip a dvoje kalhoty (barvu si již nepamatuje) v pevné igelitové tašce, asi červenobílé. Poškozený ho poprosil, aby ho dovedl na Starou plovárnu k ohni, což učinil. U ohně byli B. s V., zdržel se zde tak půl hodiny až hodinu a vypil zde asi čtvrt či půl litru nabídnutého vína. Má za to, že poškozený pil to víno také. Poškozený se V. zeptal, jestli tam s nimi může být, V. mu na to odpověděl, že je mu to jedno a poslal poškozeného také na klesti. Poškozený na klesti šel, jen si stěžoval, že ho strašně bolí nohy. Dřeva donesl trochu, tak do hrsti. Dřevo na topení bylo na hromadě tak pět metrů vpravo od ohniště při pohledu od rybníka směrem k ohništi. Poškozený byl

opilý už předtím na náměstí, u ohně byl opilý také, chodil bez problémů, nevrávoral, jen si stěžoval na bolest nohou. Míkinu, kterou od něj dostal, si poškozený oblékl u ohniště. Po dobu, kterou on strávil u ohně, nedošlo mezi přítomnými k žádnému konfliktu, když odcházel, byli tam pouze B., V. a poškozený. Odešel do azylového domu, asi dva dny poté se dozvěděl, že tam někoho zabili, asi po týdnu se dozvěděl, že šlo konkrétně o poškozeného. Neslyšel, kdo to měl udělat. Za poskytnuté oblečení mu poškozený dal svůj funkční mobilní telefon značky Huawei, k sobě si vzal z toho telefonu SIM kartu. Telefon vydal policii, byl však nepoužitelný, neboť v azylovém domě mu ho někdo zlomil. S obžalovaným hovořil dvakrát, jinak ho pouze potkával. Ten den ho na místě ohniště na Staré plovárně neviděl. Neměl s ním nikdy žádný spor, nepřipadal mu agresivní, spíš takový zvědavý.

13. Svědka P.C., jehož výpověď byla čtena, uvedl, že začátkem července, asi 4. 7. 2020, byl s rodinou na procházce u Staré plovárny. Přibližně v čase 17-18 hod. jim muž, který šel proti nim, řekl, aby nechodili k tamnímu ohništi, že je tam asi zemřelý. Ženu s dětmi poslal zpět a sám šel k ohništi, kde se skutečně nacházel zemřelý. Byl od něj asi 2 metry, tělo bylo pravděpodobně ztuhlé a z úst mu vylétávaly mouchy. Na tělo nijak nesahal a nemanipuloval s ním, až do příjezdu policie s tělem nemanipuloval ani nikdo jiný. Zemřelý muž ležel na zádech, měl otevřená ústa, levou ruku měl položenou v oblasti břicha a pravou v oblasti pravého prsního svalu, hlavou byl dál od ohniště, k ohništi byl blíže svým levým bokem. Byly tam dvě masivnější lavičky, které jsou tam již dlouho, tělo bylo mezi nimi. Asi 1,5 nebo 2m od těla ležela taška. Zemřelého muže tam nikdy předtím neviděl, přestože kolem Staré plovárny chodí často. Ob den či dva tam bývají stále stejné lidé – bezdomovci, některé zná od vidění. Ten den tam procházel v tu dobu poprvé. Většinou tam bezdomovci udělali oheň, pili alkohol a bavili se, někdy opékali. Jen jednou, asi někdy v červnu 2020, tam byl virvál. Na místě nálezu těla v době jeho příchodu nehořel ani nedoutnal oheň, poblíž si nevšiml žádného dřeva na otop či větví.
14. Svědka J.J., jehož výpověď byla před soudem čtena, uvedl, že dne 4. 7. 2020 venčil v Jihlavě u Staré Plovárny psa a našel u ohniště, kde se scházejí bezdomovci, mrtvolu. Že je daný člověk mrtvý poznal podle nepřirozené barvy, otevřených úst a očí a toho, že mu z úst lezly mouchy. S tělem nijak nemanipuloval, nikdo tam v danou chvíli nebyl. Policii volal v 18:51 hod., vyčkal na její příjezd. Když šel čekat na hráz na hlídku, potkal rodinu, které o nález řekl, aby to neviděly jejich děti. Na místo se vrátil až za doprovodu policie, čekal tam i muž od té rodiny. Tělo leželo ve stejné poloze, jako když jej našel, a sice na zádech, nohama směrem k ohništi, ve vzdálenosti asi do dvou metrů od ohniště, v poloze působící přirozeně. Nenapadlo ho, že by poškozeného někdo seřezal – nebyl zkroucený, neviděl žádnou krev. V době jeho příchodu na místo nález mrtvolky tam doutnal oheň v ohništi. Viděl tam igelitku, nevšiml si žádného dřeva na otop ani větví. Neví o tom, že by s tělem po jeho nález kdokoli manipuloval.
15. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení svědka M.K. soud zjistil, že je důchodce a pravidelně, několikrát denně chodí kolem Staré Plovárny na procházku se psem. Prakticky pokaždé, pokud nebylo velmi ošklivé počasí, tam potkával bezdomovce, kteří tam seděli u ohně, dá se říct, že tam bydleli. Bezdomovce neznal jmény, jen ví, že snad jednomu říkali B. – tento byl vousatý, tmavý a měl střední postavu. Dále tam s ním býval ještě jeden vousatý, narezlý, který pravidelně nosil kšiltovku. Naposledy je tam viděl v sobotu 4. 7. 2020 kolem 13:30 hod., byli tam pouze dva, a to vousatý B. a jeden plešatý, potetovaný. Poté tam procházel znovu v neděli, a to asi třikrát, přičemž je tam neviděl, stejně tak ani v pondělí a v úterý. Několikrát tam viděl i jistého L.F. s nějakou neznámou dívkou, která působila jako zfetovaná.
16. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení svědka J.Š. se podává, že obžalovaný je jeho kamarádem ze základní školy. Nikdy neměl stálou práci, většinou šlo o brigády, ví, že v poslední době měl bydlet

u své matky ve sklepe a pohybovat se mezi bezdomovci. Vídali se přibližně dvakrát do měsíce, jednou byl i u rybníka Stará plovárna, ale nechtěl mezi ty bezdomovce chodit, nebyla to moc dobrá parta. Při setkáních s obžalovaným většinou pili alkohol, běžně například 7-8 piv a nějakého panáka, vždy však věděli, co dělají. Obžalovaný byl zvyklý pít alkohol, nepamatuje si, že by byl v opilosti nějak agresivní. Je pravda, že byl trochu rapl, ale to bylo spíš podle nálady a osobně nikdy nezažil, že by někoho fyzicky napadl. Naposledy spolu byli na pivu v červnu 2020, poté se sešli v neděli 5. 7. 2020 v Jihlavě na hradbách u náměstí. Ten den se o žádném incidentu na Staré plovárně nebavili, to, že se tam něco stalo, se dozvěděl až z facebooku nějaký den poté.

17. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení svědka P.Z. bylo zjištěno, že je vlastníkem objektu v ulici XXXXX v Jihlavě. Ve druhém podlaží tohoto objektu je provizorní byt. Koncem května 2020 mu volal poškozený a ptal se na možnost pronájmu, neví, kde získal jeho telefonní číslo. Poškozený k němu přišel okolo 20. 5. 2020. Sděлил mu, že do té doby bydlel někde na ubytovně v Jihlavě, jelikož se mu však cena na této ubytovně zdála příliš vysoká, rozhodl se shánět jiné bydlení. Dohodli se na výši nájemného 4 000 Kč měsíčně, dne 21. 5. 2020 mu od otce poškozeného přišla na účet platba 6 000 Kč. Poškozený zřejmě řekl otci, že nájemné se platí v této výši, a 2 000 Kč po něm chtěl následně zpět. Poškozený sliboval, že nastoupí do zaměstnání, má však za to, že nikdy nepracoval. Rovněž byli dohodnuti, že nechce, aby poškozený požíval alkoholické nápoje. Když ho občas navštívil, alkoholu si nikdy nevšiml, až na den 3. 7. 2020, kdy mu volal záchranku. Neregistroval, že by poškozeného někdo navštěvoval, když za ním chodil, jeho byt byl vždy odemčený. Připadal mu klidný, hodný a jako by měl strach, že bude z bytu vyhozen. Stále se jen omlouval, přestože nebylo proč, nikdy si na nic nestěžoval. Nezmiňoval, že by měl zdravotní problémy či problémy s dluhy. Po první obdržené platbě nájemného se s poškozeným chtěl domluvit na další platbě. Poškozený v té době stále jen ležel na matraci, moc nereagoval, někdy se ho ani nepodařilo probudit. Tvrdil, že marodí, že pak nastoupí do práce a nájemné zaplatí. Vypadal hrozně, neměl ani sílu vstát z postele, nestěžoval si však na žádnou konkrétní bolest. V pátek 3. 7. 2020 za poškozeným zašel okolo 10 hod., byl na tom hodně špatně, nereagoval na podněty, proto raději zavolal záchranku. Nebyl vůbec schopný chůze, tak ho záchranáři naložili na nosítka. Ve věcech poškozeného našli záchranáři telefon, snažil se proto dovolat na číslo otce poškozeného, které objevil v adresáři. Otec poškozeného mu v daný moment ani následně nebral telefon. V neděli 5. 7. 2020 šel opět do bytu poškozeného. Nebyl doma, proto ho sháněl v nemocnici a na psychiatrii. V písemnostech poškozeného našel číslo na jeho matku, která mu sdělila, že její syn je po smrti.
18. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (č.l. 211-260), se podává, že znalci MUDr. Milan Votava a MUDr. Miroslav Ďatko, Ph.D., provedli pitvu P.F., zpracovali pitevní protokol a posudek na úmrtí poškozeného, kdy bylo zjištěno, že poškozený utrpěl zde popsané úrazové změny jak zevně, tak četná vnitřní zranění. Znalci shrnuli, že P.F. měl velké množství krevních podlitin na trupu a končetinách, kdy některé z nich vykazovaly charakteristiky úderů tyčovitým předmětem, konkrétně se jednalo o úder do pravé plochy hrudníku, úder do oblasti břicha, 5 úderů do zad, 3 úderů do levé hýždě. Celkově se tedy jednalo minimálně o 10 úderů. Tyto úderů byly vedeny velmi velkou intenzitou, protože způsobily závažná nitrohruční a nitrobřišní poranění, a to: zlomeniny 8. – 12. žebra vpravo, krvácení do pravé pohrudniční dutiny (150 ml nesražené krve), trhliny pohrudnice v místě zlomených žeber, zhmoždění dolních laloků obou plic, více vpravo, 3 trhliny poplicnice dolního laloku pravé plice, malé množství krve v dýchacích cestách, krvácení do dutiny břišní (600 ml nesražené krve), ložiskové prokrvácení velké předstěry tlustého střeva, trhlina pouzdra v oblasti cévní stopky sleziny, trhliny spodní plochy pravého laloku jater, prokrvácení zapobřišnicového prostoru v oblasti pravé ledviny a s tím spojená snížená krevnatost orgánů. V oblasti břicha se spíše jednalo o násilí opakované. Nelze zcela vyloučit, že v oblasti hrudníku a břicha

došlo i ke kopání do těchto oblastí, kdy některé krevní podlitiny jsou plošné a mohly vzniknout tímto mechanismem, ale i opakovanými údery tyčovitým předmětem do stejného místa. Poranění na horních končetinách lze považovat za obranu (vykrývání úderů) před útokem vedeným ze strany druhé osoby, kdy především poranění levého předloktí odpovídá třem úderům tyčovitým předmětem. Všechna výše uvedená poranění vykazují vitální reakci a vznikla zaživa v krátkém časovém intervalu, k jejich přesnému pořadí vzniku se tedy nelze vyjádřit. Pruhovité krevní podlitiny byly způsobeny tyčovitým nástrojem okrouhlého průřezu, kdy větev o průměru 5-10 cm a délce 1-2 m je způsobila ke vzniku těchto poranění. Intenzita útoku byla velká. Zranění hrudníku či břicha mohlo vzniknout i kopáním opět velkou intenzitou. Je vyloučeno, aby si poškozený způsobil všechna výše uvedená poranění pádem na lavičku, lze připustit, že některé drobné podlitiny mohly pádem vzniknout, zcela jistě však takto nevznikla vážná nitrohruční a nitrobřišní poranění. Provedenou pitvou bylo zjištěno, že bezprostřední příčinou smrti P.F. bylo polytrauma, konkrétně poranění plic, sleziny a jater s krvácením do dutiny hrudní a břišní. Ke smrti tedy došlo z příčin traumatických, a to v přímé příčinné souvislosti s utrpeným poraněním. Z chorobných změn byla nalezena plicní rozedma s bulami v předních částech plic, počínající kornatění tepen, ztukování jater a chronický zánět slinivky břišní, tyto chorobné změny se na smrti P.F. nepodílely. Doba přežívání poškozeného od vzniku závažných nitrohručních a nitrobřišních poranění mohla být v řádech desítek minut, maximálně hodiny. Prohlížející lékař konstatoval smrt dne 4. 7. 2020 v 15:00 hod., znalci nebyli na místě nálezů zemřelého, nemohli provést potřebná měření a úkony, proto nelze dobu smrti více upřesnit. Pokud by byla zraněnému poškozenému zavolána po ukončení útoku lékařská pomoc, teoreticky mohlo dojít k záchraně jeho života. S ohledem na hladinu alkoholu v krvi poškozeného, která byla znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie (č.l. 261-263), vypracovaným znalkyní MUDr. Andreou Brzobohatou, Ph.D., stanovena ve výši 3,10 ‰ ethanolu v krvi (zároveň nebyly daným znaleckým posudkem ve zkoumaném vzorku krve zjištěny žádné další těkavé toxikologicky významné organické látky), znalci MUDr. Milan Votava a MUDr. Miroslav Ďatko, Ph.D. v rámci svého znaleckého posudku konstatovali, že se jedná o akutní otravu alkoholem, kdy obecně ze soudně lékařského hlediska osoby s touto hladinou alkoholu v krvi bývají v bezvědomí. Vliv alkoholu na lidský organismus je však třeba hodnotit individuálně. S ohledem na utrpená poranění mohl poškozený, pokud byl při vědomí, sténat. Pokud byl v bezvědomí, mohl v poloze na zádech chrčít v důsledku zapadání jazyka, v poloze na boku nemusel vydávat žádné zvuky. Při takto vážném poranění je schopnost pohybu velmi omezená, mohl se například plazit na kratší vzdálenost, ale spíše pouze ležet na místě napadení. Jeho motorické, psychické i sensorické funkce byly rovněž výrazně ovlivněny požitým alkoholem.

19. Znalec MUDr. Milan Votava v hlavním líčení doplnil, že ohledně vzniku poranění je zde v případě poranění hýždí a zad předpoklad, že poškozený ležel na břiše a byl udeřen do zad. Co se týče břicha a hrudníku, tam ležel buď na zádech, nebo mohl být lehce natočený pravou stranou, tedy ležet mírně na levém boku. Se závěry očitých svědků tvrdících, že poškozený ležel na pravém boku, je vznik těchto poranění spíše neslučitelný. Možný by v případě takového ležení byl vznik daných poranění kopáním, našlapováním či dupáním na oblast břicha. U poranění hrudníku lze připustit vznik kopnutím do spodní poloviny těla, kdyby poškozený ležel na břiše. Teoreticky by bylo možné daná zranění způsobit kopnutím zepředu do příslušné oblasti i v případě, že by poškozený ležel na pravém boku. Na břicho poškozeného bylo působeno násilím opravdu velké intenzity, kdy šlo s ohledem na rozsáhlost hematomů a charakter poranění pravděpodobně o více úderů. Dále bylo násilím velké intenzity působeno na pravou polovinu zad, kde došlo ke zlomeninám žeber a zhmoždění plic. Krevní ztráta nebyla tak rychlá, proto mohl poškozený přežívat orientačně jednu hodinu. Alkohol mohl u poškozeného způsobit jakousi analgetizaci, mohl tedy bolest vnímat méně intenzivně, na dobu přežívání však požití (resp. pravidelné požívání) alkoholu u poškozeného vliv nemělo. Na pohled

poškozený nemusel vypadat, že je vážně zraněný, neboť neměl zranění hlavy ani otevřené poranění, nekrvácel navenek. Mohlo dojít i k několika napadením poškozeného v průběhu hodiny, z barvy krevních podlitin lze určit jejich stáří orientačně v rádech dnů, nikoli hodin. Mohla tedy vzniknout nejprve méně závažná poranění a poté poranění závažnější. Krvácení ovlivnilo orgány poškozeného natolik, že došlo ke kolapsu. Poškozený se mohl při umírání sám přetočit z polohy na boku do polohy na zádech, ve které byl nalezen. S ohledem na zjištěné trhliny plic došlo u poškozeného k proniknutí vzduchu do dutiny hrudní a pravděpodobně také k nahromadění vzduchu v dutině hrudní. Nezpozoroval u poškozeného zvýšenou lámavost kostí. Plicní rozedma, která byla u poškozeného zjištěna pitevním nálezem, neměla vliv na vznik poranění ani na dobu přežívání či úmrtí, neboť k poranění plic došlo v zadních částech, kde není tak výrazná – výrazná je v předních částech, kde plíce poraněny nebyly. Má za to, že poškozený byl ve stavu po útoku schopen přemístit se o 5 m dál a dát si pod sebe další kalhoty. Zranění zjištěná u poškozeného nemohla být způsobena manipulací s tělem po útoku, např. otočením. Šlo o skutečně silný útok, běžně se s takovými zraněními setkává při dopravních nehodách či pádech z větší výše.

20. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví traumatologie (č.l. 268-277), vypracovaného MUDr. Janem Filipinským bylo zjištěno, že laická první pomoc by nepřispěla k prodloužení života poškozeného. Pokud by byla ihned přivolána odborná pomoc a zasáhla přibližně do jedné hodiny, měl by poškozený určitou, ale nejistou šanci na přežití. Zranění, která poškozený utrpěl, se u střizlivé osoby při vědomí projevují bolestmi poraněných míst, především hrudníku, s porušením ventilačních možností a také reakcí organismu na hrozící šok (zrychlená tepová frekvence, pokles tlaku krve). Laicky pozorovatelná by byla úlevová poloha – obvykle na některém boku s pokrčenými dolními končetinami, naříkání. Dále možná neklid, ale pro bolesti jen v omezené míře. Je také možné, že by se poškozený zpočátku nebo i později pokoušel posadit, kleknout si, plazit se nebo i vstát. Dýchání by bylo povrchní, zrychlené, ale s pozorovatelným pohybem hrudní stěny, možná s drážděním ke kašli. Puls na horních končetinách by byl slabý až nehmotný, na krkavicích slabý, zrychlený. Jinak by se zranění zřejmě neprojevovalo, kůže by byla teplá, zornice reagující, střední velikosti. V takovém případě by zřejmě smrt nenastala tak časně a šance na přežití by byla i při zavolání pomoci v 18:51 hod. (to je však spekulace, záleželo by i na jiných okolnostech). Opilost s obsahem 3,10 ‰ alkoholu je hranicí vážné otravy alkoholem s tabulkovými příznaky: *těžké poruchy vědomí, obluzení, nereaguje na podněty, dýchání je pomalé a mělké, mohou být poruchy srdečního rytmu. Riziko zástavy dechu a oběhu.* Reakce organismu je však individuální a u zemřelého se opilost tak výrazně neprojevovala, protože při rvačce byl schopen mluvit, chodit a chvílemi se bránit. O den dříve měl ostatně zjištěnou hladinu alkoholu v krvi 3,69 ‰. Alkohol sám o sobě by zemřelého neusmrtil, kombinace zranění a opilosti však byla fatální. Při hodnocení možnosti laického posouzení stavu je nutné přihlídnout k tomu, že i všichni ostatní zúčastnění byli pod vlivem alkoholu. Vzhledem k tomu, že všechny reakce poškozeného včetně jeho vědomí byly ovlivněny alkoholem, by poloha byla libovolná, tak jak naposledy upadl. Je možné, že ztráta vědomí byla úplná, mohl tedy reagovat jen na silně bolestivé podněty obrannými pohyby – na oslovení s největší pravděpodobností ne. Spontánní, velmi omezený pohyb na místě byl možný. Ostatní příznaky by byly podobné, jako u střizlivého, jen (mnohem) méně zřetelné. Kůže teplá, zornice ve středním postavení a velikosti.
21. Znalec MUDr. Jan Filipinský v hlavním líčení k dotazům doplnil, že obranné reflexy u poškozeného vzhledem k jeho stavu opilosti nevymizely úplně, ale byly výrazně oslabeny. Násilí působící na poškozeného muselo být velmi intenzivní a opakované, maximální násilí bylo směřováno na pravou stranu hrudníku. Z traumatologického hlediska nejzávažnější je zranění hrudníku a kombinace zlomených žeber a poranění plíce. Z hlediska vnímání bolesti mohl požitý alkohol působit jako

analgetikum, nikoli však jako silné analgetikum. Co se projevování bolesti týče, poškozený měl zlomená žebra, která jsou doprovázena velmi intenzivní bolestí. Tato bolest, i pokud je utlumená, je pocíťována jako silná, poškozený by tedy bolestivě reagoval v každém případě. Pokud by s poškozeným po útoku někdo nemanipuloval vyloženě násilným způsobem, pravděpodobně by manipulace nehrála roli ve smyslu zhoršení jeho stavu. Za situace totožných zranění, jaká utrpěl poškozený, by u strýzlivého, zdravého člověka, který by si nepřivolal lékařskou pomoc, byla šance na přežití mnohem větší, a ke smrti by pravděpodobně (nikoli však jistě) nedošlo.

22. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie – specializace klinická psychologie (č.l. 282-308), zpracovaného znalkyněmi MUDr. Martou Holanovou a PhDr. Blankou Zapletalovou se podává, že obžalovaný T.Č. netrpí psychotickou ani jinou forenzně významnou duševní poruchou. Má normální rozumové schopnosti, jeho osobnost je disociální. Má sklon k abusu návykových látek, preferuje alkohol, je na něm závislý. Od alkoholu je schopen abstinovat a korigovat jeho další pití – udržet míru pití. V inkriminované době se obžalovaný nacházel ve stavu středně těžké opilosti a na své jednání si pamatuje. Jednal v afektu zlosti, který byl vyprovokován chováním (opilého) poškozeného. Nejednalo se o patickou opilost. Rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného byly v době spáchání trestného činu zachovány. Schopnost rozpoznávací byla zcela zachována a schopnost ovládací snížena nepodstatnou měrou v důsledku požitého alkoholu a afektu zlosti u abnormně strukturované osobnosti obžalovaného. Pobyť obžalovaného na svobodě není z psychiatrického hlediska nebezpečný. Je závislý na alkoholu, jeho požívání však ovládá. Má zkušenosti s jeho vlivem na své (problémové) chování, přesto nechce od alkoholu abstinovat. Případné nařízení ochranné léčby by u disociálně strukturované osobnosti nesouhlasící s protialkoholní léčbou bylo prognosticky nepříznivé, lze však zvážit dohled Probační a mediační služby nad dodržováním jeho abstinence od alkoholu. Nejsou dány podmínky pro uložení zabezpečovací detence. Inteligence obžalovaného se nachází na úrovni podprůměru, je sociálně nezakotvený, omezeně společenský, v jednání má sklon k direktivnosti a zvýšené citlivosti na křivdu vůči své osobě. V běžných podmínkách sklon k agresivnímu jednání nevybočuje z normy, v podnapilosti, která agresivitu posiluje, se dopouští rvaček. Při motivaci trestného činu se uplatnil afekt zlosti, zesílený pocitem, že se mu poškozený vysmívá, a stavem podnapilosti, který snižuje zábrany. Obžalovaný je schopen věrohodné výpovědi, jeho paměť je normální, nemá sklony ke smyšlenkám ani k tendencím hodnotit se v příznivějším světle. Pokud bude žít i nadále jako doposud, bez sociálního zázemí, a pokračovat v pití alkoholu, nelze předpokládat zásadní změnu jeho dalšího vývoje ve vztahu k protispolečenskému jednání. Prognóza jeho resocializace je reálná, možná.
23. Znalkyně MUDr. Marta Holanová v hlavním líčení k dotazům doplnila, že pokud se týká výpovědi svědka Š., nebyly v ní obsaženy nové informace, které by ji překvapily a mohly mít vliv na závěry jejího znaleckého posudku. Dále doplnila, že přestože byl u obžalovaného v době jednání přítomen afekt, nešlo o nezvládnutelnou zlost, ale pouze o zvýšené rozčilení, podpořené požitím alkoholu. Obžalovaný není primárně agresivní, tak, aby sám konflikty vyhledával, ale také mu není proti vůli, pokud se takového jednání dopouští, s čímž souvisí i jeho zjištěná tendence k sebepoškození v mladším věku. Obžalovaný se dostal konkrétně do situace, kdy byl v jakémsi konfliktu s poškozeným, dle jeho slov byl vyprovokován, vedlo to k jeho rozčilení, tedy k tomu afektu, který z pohledu čistě psychiatrického nebyl patologický, tedy nebyl ve stavu, který by neměl pod kontrolou, byl silně rozčilen, ten stav byl podpořen požitým alkoholem, ale stále ho měl pod kontrolou.
24. Znalkyně PhDr. Blanka Zapletalová v hlavním líčení k dotazům doplnila, že dle výpovědi bratra obžalovaného by za jeho chováním viděla pocit méněcennosti, který je potom hybnou silou veškerého dalšího jednání už od dětství. Obžalovaný je dle znalkyně málo společenský, jen výběrově citlivý vůči

osobě, kde má jistotu, že ho nezradí, jinak je nedůvěřivý, dá se říci až do jisté míry vztahovačný, přecitlivělý, má pocit krivdy. Dále doplnila, že motivem jednání obžalovaného byla snaha zjednat jakousi spravedlnost ve vztahu k výsměchu pocíťovanému ze strany poškozeného. K motivaci jednání obžalovaného uvedla, že se jednalo o globální situaci, která měla různé příčiny. Nedokáže říci, jestli se dá oddělit od sebe, že poškozený nechtěl odejít z místa a současně obžalovaného nerespektoval, svým způsobem se mu i vysmíval, mohlo se to spojit. U obžalovaného nelze mluvit o syndromu týrané osoby, byť asi týraný v dětství byl. Termín „afekt zlosti“ je v psychologické relaci, stejně jako v té psychiatrické, přirozenou reakcí každého normálního člověka v určitých situacích.

25. Shora vypsané důkazy v podobě výpovědi obžalovaného, svědků a závěrů znalců byly doplněny listinnými důkazy shromážděnými v přípravném řízení, jakož i dalšími listinami, z nichž soud zjistil následující. Dne 4. 7. 2020 v 18:51 hodin bylo uskutečněno volání na tísňovou linku policie Kraje Vysočina J.J., nar. XXXXX, o nález mrtvého těla v areálu Staré Plovárny v Jihlavě, na jeho základě byla do těch míst vyslána hlídka Policie ČR. Zde byla nalezena mrtvá osoba, dle dokladů ztotožněna jako poškozený P.F., nar. XXXXX (č.l. 309-310, 3-4). Téhož dne v 19:20 hodin bylo provedeno ohledání místa činu, v 20:20 hodin bylo ohledáno tělo poškozeného na místě, kdy byl pořízen náčrtek a fotodokumentace. Následně bylo ohledání místa činu provedeno dne 8. 7. 2020 v 10:45 hodin za pořízení detailnějšího náčrtku a další fotodokumentace (č.l. 5-25). Další ohledání těla poškozeného bylo provedeno v místnosti pitevny Ústavu soudního lékařství v Brně dne 9. 7. 2020 v 9:05 hodin, kdy jsou na fotografiích zachyceny veškeré části oblečení poškozeného (č.l. 26-31). Prohlídka těla obžalovaného byla provedena dne 9. 7. 2020 ve 14:55 hodin s tím, že na těle obžalovaného nebyly zjištěny žádné podlitiny ani čerstvé poranění (č.l. 96-96e). Byly rovněž provedeny prohlídky těla svědků J. V. a L.V. (č.l. 97-100). Dále má soud za prokázané na základě pořízených kamerových záznamů, že obžalovaný dne 4. 7. 2020 v době 13:55 – 14:03 hodin nakupoval v prodejně Albert na Brtnické 7 v Jihlavě (č.l. 116, 376-378). Obžalovaný byl zadržen dne 9. 7. 2020 v 14:45 hodin (č.l. 146-148). Z prohlášení H. O. a D. S. soud zjistil jejich názor na průběh dětství a dospívání obžalovaného (č.l. 342). Obžalovaný byl několikrát řešen v přestupkovém řízení, soudně trestán nebyl (č.l. 345, 347).
26. K osobě poškozeného P.F. bylo zjištěno, že tento byl dne 3. 7. 2020 v 11:38 hodin transportován Zdravotnickou záchrannou službou Kraje Vysočina do Nemocnice Jihlava (protialkoholní záchytné stanice) z důvodu chronického etylismu a somnolence, odkud byl propuštěn dne 4. 7. 2020 v 9:00 hodin. Při příjmu měl poškozený naměřenou hladinu alkoholu v krvi ve výši 4,65 ‰ (č.l. 103-106). Z předběžné zprávy o provedení pitvy ze dne 8. 7. 2020 se podává, že příčinou smrti P.F. bylo polytrauma. K osobě poškozeného bylo dále zjištěno, že tento byl několikrát soudně trestán. Trestním příkazem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 30. 5. 2013 č. j. 31T 103/2013-35 byl P.F. odsouzen pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců za současného uložení povinnosti uhradit dlužné výživné na dceru A,F., nar. XXXXX. Rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 3. 5. 2017 č. j. 3T 37/2017-47, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 21. 11. 2017 č. j. 6To 270/2017-107, byl P.F. uznán vinným přečinem krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem (č.l. 431-432, 435-439).
27. Po provedení výše citovaných důkazů hodnotil soud tyto jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti a dospěl k závěru, že je nepochybné, že se obžalovaný dopustil jednání v rozsahu a způsobem, jak je uvedeno ve skutkové větě výroku rozsudku. Soud své skutkové závěry opřel nejen o částečné doznání obžalovaného, ale o výpovědi očitých svědků, jakož o závěry vypracovaných znaleckých posudků

z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a z oboru traumatologie, resp. doplňující výpovědi znalců MUDr. Votavy a MUDr. Filipinského, za podpory shora vypsáných listinných důkazů.

28. Stran skutkových zjištění soud konstatuje, že po provedení hlavního líčení došlo k nepatrné úpravě skutkové věty oproti podané obžalobě, a to s ohledem na konkrétní skutečnosti zjištěné z výpovědi slyšených svědků či samotného obžalovaného. Nicméně tyto změny ve skutkových zjištěních nejsou v rozporu s tím, co bylo zjištěno v přípravném řízení. Soud neměl pochybnosti o skutkových závěrech, které byly učiněny již v obžalobě, tedy že mezi obžalovaným a poškozeným F. došlo dne 4. 7. 2020 kolem 16:45 – 17:00 hodin (čas byl upraven s ohledem na výpověď svědka Ž.) u ohniště u rybníku Stará plovárna v Jihlavě ke konfliktu, nejprve slovnímu, následně pak fyzickému, kdy po prvotním výpadu poškozeného proti obžalovanému, obžalovaný poškozeného shodil na zem, kde jej nejprve v sedu, následně v lehu udeřil několikrát větví dlouhou 1 – 1,5 m (dle výpovědi obžalovaného a svědka B.) o průměru minimálně 5 cm (někteří svědci – B., Ž. či V. odhadli i větší průměr). K rozsahu zranění, která poškozený utrpěl v rámci tohoto konfliktu, vypovídali oba slyšení znalci, kdy soud skutková zjištění stran rozsahu zranění a zaměřenosti útoku ustálil na základě závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, z něhož se podávají skutečnosti citované ve skutkové větě rozsudku. O citovaný znalecký posudek a výpověď jednoho ze zpracovatelů MUDr. Votavy, resp. znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví traumatologie a výpověď znalce MUDr. Filipinského soud dále opřel své závěry stran vzniku poranění jednotlivých orgánů i následku takového poranění. Soud na základě provedené dokazování neshledal pochyby v tom, že v příčinné souvislosti se shora popsáným jednáním obžalovaného došlo k usmrcení poškozeného P.F..
29. Pokud obhajoba namítala, že došlo k nesprávně zjištěnému skutkovému stavu, má soud za to, že shora vypsánými důkazy je tato obhajoba vyvrácena. Soud si je vědom, že slyšení svědci se zcela neshodli v otázce času konfliktu i místa, kde se konflikt odehrál. Pokud jde o časové hledisko, soud konstatuje, výrazně odlišný časový údaj zazněl pouze ve výpovědi svědka XXXXX, naopak svědci B., V. i Ž. se v časovém údaji kolem 17:00 hodin shodují. Doba nálezů těla je pak objektivizována záznamem o volání na linku 158, které se uskutečnilo v 18:51 hod. Pokud se týká místa nálezů těla poškozeného, k tomu byl vyslechnut svědek P., který potvrdil, že s tělem od příjezdu hlídky Policie ČR nebylo manipulováno. Polohu těla poškozeného zachycenou na fotografiích shodnou s místem, kde došlo k napadení poškozeného, potvrdili shodně svědci V. i V.. Svědek V. dále potvrdil, že poškozený ležel na zádech a měl otevřené oči. tj. polohu, v jaké byl poškozený nalezen. Svědci B., XXXXX i Ž. se ve svých výpovědích neshodli na místě, kde se měl konflikt přesně odehrát, kdy uvedli, že místo nálezů těla dle fotografií neodpovídá místu, kde oni viděli konkrétní útok. V tomto ohledu je nutné vzít do úvahy, že ani u jednoho z těchto svědků, kteří útok viděli na vlastní oči v rozmezí maximálně pár minut, nebylo možné ustálit, z jaké konkrétní části cesty útok pozorovali. Ve výpovědi svědka Ž. ještě zaznělo, že poté, co místo konfliktu opustil, slyšel i nadále křik poškozeného „ať toho obžalovaný nechá“. Svědek XXXXX dále uvedl, že při konfliktu se potkal s mužem s dcerou, za nimi šel postarší pár se psem., nezmínil nikoho dalšího. Svědek XXXXX dále uvedl, že poté, co útočníka okřikl, ten svého jednání zanechal. Je tak možné předpokládat, že svědci B., V. a Ž. míjeli místo činu dříve než svědek B.. Znalec MUDr. Filipinský nevyloučil možný omezený pohyb poškozeného. Vzhledem k tomu, že i svědci se ve svých výpovědích nerozcházelí natolik, že by měl soud pochybnosti, kde ke konfliktu došlo (okolí ohniště u rybníku Stará plovárna) a že by svědci popisovali jiný útok. Nelze odhlédnout ani od toho, že na fotodokumentaci je zachycené tělo poškozeného a kus ohniště, což mohlo celkový pohled zkreslovat a ovlivnit výpověď svědků u hlavního líčení konaném s časovým odstupem. Další fotodokumentace včetně okolí ohniště (a lavičky) byla provedena následně za několik dní, kdy nelze vyloučit manipulaci s touto lavičkou, která není pevně uchycena v zemi, tedy nelze vyloučit i to, že by fotodokumentace okolí místa nálezů těla poškozeného byla shodná s tím, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

vypadalo okolí místa činu v okamžik nálezů těla poškozeného. Nicméně z výpovědi obžalovaného a svědků V. a V. vyplynulo, že když opouštěli ohniště, poškozený stále ležel na místě a nehýbal se. A toto místo odsouhlasil ve výpovědi u hlavního líčení svědek V. i svědek V..

30. Pokud obhajoba namítala, že nelze vyloučit, že útoků na poškozeného bylo více, má soud za to, že takové tvrzení není opřeno o žádný z provedených důkazů. Obžalovaný ani svědci V. a V. nevypovídali o tom, že by po útoku na poškozeného k ohništi přišel někdo další. Místo u ohniště opustili krátce po útoku, z výpovědi svědka V. vyplynulo, že možná usnul a následně místo opustil sám ještě později. Je tedy zřejmé, že mezi opuštěním ohniště a nálezem těla mohly uplynout maximálně dvě hodiny, spíše však méně. Se zřetelem k tomu, že ohniště se nachází v blízkosti frekventované cesty, skutek se stal na počátku července kolem cca 17:00 hodin, lze si jen těžko představit, že by se v místě náhodou objevil další útočník, který by bezdůvodně napadl ležícího poškozeného, a to bez zjevného motivu. Navíc útok takové osoby by musel směřovat do stejných míst, do kterých směřoval i útok obžalovaného, neboť ze závěru znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, ani z výpovědi znalců MUDr. Votavy a MUDr. Filipinského nevyplynulo, že by existovaly dvě oblasti útoku. Ba naopak bylo prokázáno, že počet úderů ze strany obžalovaného odpovídá počtu úderů zjištěných na základě provedené pitvy. Obžalovaný vypovídal o cca pěti úderech, svědek B. vypověděl cca o třech ranách, co viděl, svědek Ž. vypověděl o 2 – 3 ranách, které viděl, další pak slyšel, svědek XXXXX vypovídal o dalších 2 – 3 ranách, svědek V. vypovídal o 8 – 10 ranách. Ze závěru znaleckého posudku se podává, že obžalovaný byl udeřen nejméně desetkrát, další tři rány pak vykryl levou rukou. Je tak zřejmé, že počet ran nalezených na těle zemřelého poškozeného a počet ran, o nichž vypovídali svědci, odpovídá, je-li brána v potaz skutečnost, že minimálně svědek XXXXX neviděl totožné rány, co svědci B. a Ž., kdy ani u těchto dvou posledně zmíněných svědků není zřejmé, zda tito viděli totožné rány. Z takto zjištěných skutečností má pak soud za prokázané, že na poškozeného byl v odpoledních hodinách (16:45 – 17:00 hodin) veden pouze jeden jediný útok, a to osobou obžalovaného Č.. Ostatně sám obžalovaný vypověděl, že od ohniště odcházeli společně se svědky V. a V.. Proto náznak obhajoby, že by případně k dalšímu útoku na poškozeného mohlo dojít ze strany svědka V., který mohl zůstat u ohniště jako poslední (uvedl, že „možná tam usnul“), je v rozporu s tím, jak vypovídal obžalovaný, který svojí výpovědí sám „alibi“ svědku V. zajistil. Pokud jde o možný jiný způsob provedení útoku, a tedy i možnou existenci jiného pachatele, jak naznačuje obhajoba, pak má soud za prokázané, že k útoku na poškozeného došlo pouze ze strany obžalovaného v rozsahu popsáném ve skutkové větě výroku rozsudku. Znalec MUDr. Votava se u hlavního líčení vyjádřil k možné poloze těla poškozeného při útoku, stejně tak i svědci B., Ž. a XXXXX uvedli, že rány směřovaly na hýždě, na záda a do spodní části zad; svědek V. popsal i rány na žebra a ramena. Nikdo ze svědků neviděl kopání do poškozeného, a pokud se znalec MUDr. Votava vyjádřil stran kopů, bylo to spíše v rovině teoretické, nikoli prokázané. Sám obžalovaný v přípravném řízení uvedl, že *„první úder větví byl veden zprava dolů, druhý a třetí byly shora dolů, čtvrtý byl zprava doleva do ledvin, pak dostal přes ruce, tedy zase shora dolů, ta poslední byla také shora dolů. Horní náprah použil v rámci bití třikrát, přičemž v jednom z případů šlo o poslední ránu, která byla menší intenzity.“*
31. Pokud obhajoba namítala, že očití svědci údery na poškozeného nevnímali jako údery větší intenzity, soud k tomu připomíná, že svědci B., Ž. či XXXXX viděli pouze část útoku, a to při běžném míjení místa útoku, proto jejich výpověď stran intenzity útoku nelze brát za zcela relevantní. Nicméně o tom, že útok byl shledán nepřiměřeným, vypovídá především ta skutečnost, že svědek XXXXX s dalším nezjištěným svědkem dokonce slovně obžalovaného vybídl, aby svého jednání zanechal, stejně tak i svědek V. uvedl, že obžalovanému říkal, aby toho nechal. Svědek XXXXX rovněž vypověděl, že rány byly silné. Konečně sám obžalovaný výslovně v přípravném řízení uvedl, že „mu připadalo, že (poškozený) klackem dostal víc, než je zdravo“. Je tak zřejmé, že útok nepovažovali za běžnou

šarvátku. Z toho, že jmenovaní svědci nevolali záchrannou službu, nelze učinit závěr o bagatelnosti útoku a jeho zanedbatelné intenzitě, kdy naopak ze závěru znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství vyplývají zcela odlišné závěry o vysoké intenzitě útoku, ba až abnormální. Znalec MUDr. Votava u hlavního líčení doplnil, že na břicho působilo násilí opravdu velké intenzity, stejně tak i na pravou polovinu zad, kde došlo ke zlomeninám žeber a zhmoždění plic. Znalec k intenzitě zranění poškozeného dokonce uvedl, že poškozený utrpěl zranění srovnatelná se zraněními obvyklými u obětí dopravní nehody či pádu z výšky. Znalec ani nevyloučil, že by poškozený po útoku nebyl schopen se převalit z boku na záda, neboť krvácení nebylo pravděpodobně rychlé, což vylučuje námitku obhajoby stran rozporů ohledně polohy poškozeného v době útoku a po něm.

32. Obhajoba v přípravném řízení navrhovala k důkazu provést výslech „porybných“. Jak bylo zjištěno, žádné takové osoby nebyly již v přípravném řízení dohledány. V rámci zjišťování případných svědků byla dána i výzva do médií, ale další svědci se nepřihlásili. Soud dokazování na návrh obhajoby doplnil výslechem bratra obžalovaného za současné přítomnosti obou znalkyň, aby případně mohly reagovat na nová zjištění vyplývající z výpovědi tohoto svědka. Další návrhy na doplnění dokazování pak obhajoba u hlavního líčení nevnesla. To, že nebyla zjištěna osoba, která dle výpovědi svědka V. měla konflikt zaznamenat na mobilní telefon, neshledal soud jako důvod vzbuzující pochybnost ve skutkových zjištění učiněných soudem, a to ani s přihlédnutím k tomu, že se nepodařilo objasnit, proč se pod tělem poškozeného nacházely další kalhoty. V tomto ohledu bylo výpověďmi svědků XXXXX a S. prokázáno, že obžalovaný měl v době útoku na sobě oblečení, v němž byl i nalezen, čímž má soud za vyvrácenou obhajobu, že existuje i pochybnost, zda se poškozený nemohl po útoku převléknout.
33. Na základě shora popsaných skutkových závěrů soud shledal, že obžalovaný ve výroku rozsudku popsaným jednáním naplnil jak po stránce subjektivní, tak i po stránce objektivní všechny znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, když jiného (poškozeného P.F.) úmyslně usmrtil, a to způsobem citovaným ve skutkové větě výroku rozsudku. Soud má za prokázané, že obžalovaný se uvedeného jednání dopustil v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Právě otázka formy zavinění byla klíčovou námitkou obhajoby. K tomu soud uvádí, že trestný čin vraždy je ve smyslu § 13 odst. 2 trestního zákoníku trestným činem úmyslným, kdy úmysl pachatele, byť eventuální (nepřímý), musí směřovat k usmrcení člověka (Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, II. § 140 až 421. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010. s. 1300). Pokud není beze všech pochybností prokázáno, že pachatel jednal v úmyslu ohrožit nebo poškodit lidský život (objekt trestného činu) či s takovým následkem byl alespoň srozuměn, není možné z jeho jednání vyvodit trestní odpovědnost za spáchání vraždy. Z judikatury obecných soudů se podává, že závěry o tom, zda byl čin spáchán úmyslně, lze v případech, kdy absentuje plné doznání pachatele, činit nepřímo z okolností činu objektivní povahy (např. z povahy činu, způsobu jeho provedení – zaměřenost útoku, intenzita, opakovanost, použití nástrojů) nebo ze zjištěných okolností subjektivní povahy (např. z pohnutky činu či zvláštní zkušenosti pachatele). Zavinění je výslednicí mj. i osobních vlastností pachatele, a lze proto také z nich na formu zavinění usuzovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2010 sp. zn. 6Tdo 290/2010).
34. Dále soud konstatuje, že nepřímý úmysl se od vědomé nedbalosti odlišuje ve své volní složce. Srozumění je vykládáno prostřednictvím tzv. teorie smíření s naplněním znaků skutkové podstaty, kdy sice pachatel nezamýšlel vyvolat následek, ale věděl o tom, že takový možný následek zřejmě v mezích pravděpodobnosti nastane. Soudy pak s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR Rt 41/1976 dále rozlišují pravou a nepravou lhostejnost, kdy nepravá lhostejnost zahrnuje situaci, kdy je pachateli jedno, zda nastane následek relevantní pro trestní právo či nikoli. K oběma možným alternativám (srozumění či lhostejnosti), kterých si je pachatel vědom, má ale aktivní volní vztah projevený navenek

chováním, tzn. zaujímá kladné stanovisko jak k tomu, že nastane relevantní následek, tak k tomu, že následek nenastane. Takový případ je nutné rovněž považovat za srozumění ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 5. 2004 sp. zn. 5 Tdo 348/2004).

35. Soud si je rovněž vědom judikatury Ústavního soudu, že nepřímý úmysl nelze v žádném případě jen předpokládat, nýbrž je nutno jej na základě zjištěných okolností prokázat a že ze samotného opomenutí povinného jednání nelze automaticky dovozovat též existenci srozumění pachatele s porušením nebo ohrožením zájmu chráněného trestním zákonem (srov. např. II. ÚS 301/98). Nicméně dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2003 sp. zn. 11 Tdo 743/2002 s ohledem na způsob provedení útoku, jeho intenzitu, charakter zbraně, místo na těle poškozeného, do kterého byl útok veden, jakož i na zjištění, že pachatel nemohl počítat se žádnou konkrétní okolností, která by mohla smrtelnému následku zabránit, vyjadřuje stav lhostejnosti pachatele k usmrcení poškozeného jeho srozumění s tímto následkem.
36. Se zřetelem k výše uvedenému a skutkovým zjištěním pak soud shledal na straně obžalovaného naplnění subjektivní stránky zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve formě nepřímého úmyslu (nepravé lhostejnosti). Je zřejmé, že obžalovaný na již ležícího poškozeného, který fakticky i s ohledem na svoji prokázanou opilost nevykazoval jakoukoli účinnou obranu, opakovaně útočil údery velkou a silnou větví, a to mj. do měkkých částí těla. Obžalovaný uvedl, že se úmyslně vyhýbal úderům na hlavu, čímž je zřejmé, že jeho údery nebyly nahodilé a byly zaměřené. Stejně tak se vyjádřil k různé intenzitě svých úderů, kdy však má soud za prokázané, že tyto údery byly intenzity vysoké. Obžalovaný si tímto svým útokem na poškozeném vybil svou zlost, jak ostatně uvedl, přičemž ve svém útoku pokračoval po delší dobu, i když neměl důvod, neboť poškozený již zcela bezvládně ležel na zemi, jak uvedli někteří z očitých svědků. Soud tedy shledal, že útok byl jednak objektivně takové povahy, že obžalovanému muselo být zřejmé, že takový útok může vést až k následku fatálnímu, přičemž i s ohledem na psychické rozpoložení obžalovaného (vztek, naštvaní) lze učinit závěr o aktivně lhostejném postoji obžalovaného k možnému usmrcení poškozeného. Pokud obhajoba i namítala, že obžalovaný není agresivní povahy, tudíž nemohl mít žádný úmysl (ba ani lhostejné postavení) k možnému usmrcení poškozeného, pak taková námitka rovněž neobstála, a to nejen s ohledem na závěry znalkyň MUDr. Holanové a PhDr. Zapletalové, ale rovněž s ohledem na výpověď bratra obžalovaného, který se vyjádřil k jeho chování za situace, kdy se mu něco nelíbilo.
37. V jednočinném souběhu pak obžalovaný shora popsaným jednáním naplnil i všechny znaky skutkové podstaty přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, když v přímém úmyslu se dopustil veřejně, tedy nejméně před dalšími čtyřmi až pěti osobami (dva sedící přítomní svědci V. a V.), procházející další svědci a další neztotožněné osoby, na místě veřejnosti přístupném (v lesním porostu sloužícím jako městský park a přístupném široké veřejnosti, v pozdních odpoledních hodinách) výtržnosti tím, že napadl jiného. K tomu soud konstatuje, že v souladu s ustálenou judikaturou je nutno pod pojem výtržnost podřadit takové jednání, jež dosahuje určité vyšší intenzity a závažnosti srovnatelné s ostatními alternativně stanovenými znaky objektivní stránky přečinu výtržnictví, u nichž se rovněž vyžaduje vyšší intenzita nebo závažnost, jako je tomu v případě „hrubé neslušnosti“ nebo „hrubého způsobu rušení přípravy, průběhu nebo zakončení organizovaného sportovního utkání, shromáždění nebo obřadu lidí, a proto je třeba při posuzování naplnění formálních znaků skutkové podstaty citovaného přečinu hodnotit, za jakých okolností byl čin spáchán, jestli šlo o pohnutku, kterou pachatel projevil aroganci vůči ostatním osobám, anebo zda byl např. vyprovokován a vybočil jen z rámce normální reakce (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2012 sp. zn. 5 Tdo 159/2012).

38. Bez ohledu na zjištění stran povahy a intenzity útoku obžalovaného na poškozeného (viz výše) soud se zřetelem k citovanému judikátu uvádí, že obžalovaný zcela z malicherných důvodů napadl slovně a následně i brutálně fyzicky poškozeného, u něhož si byl vědom nejen jeho věku a stavu (bolestivá chůze, vysoká podnapilost), a to na frekventovaném místě v parku za denního světla v letním měsíci. Jeho jednání bylo takové povahy, že kolemjdoucí jej museli okřiknout, aby útoku zanechal. Obžalovaný byl možná vyprovokován poznámkami poškozeného, nicméně reakce obžalovaného rozhodně nebyla adekvátní a zcela vybočila z rámce chování, které lze ještě považovat za akceptovatelné z pohledu morálky a společenských pravidel slušnosti.
39. Oproti podané obžalobě však soud v jednání obžalovaného neshledal i naplnění znaků skutkové podstaty zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Objektem trestného činu vydírání je svobodné rozhodování člověka v nejširším slova smyslu, kdy cíl pachatele musí být adresován poškozenému v takové intenzitě, aby jej tento i takto vnímal. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, obžalovaný skutečně vybědl poškozeného, aby od ohně odešel, na což tento reagoval poznámkami, které obžalovaný považoval za zcela nevhodné a nepatřičné. Z provedeného dokazování nevyplývalo, proč poškozený sám místo u ohniště neopustil, nicméně z výpovědi obžalovaného i svědků V. a V. dále soud zjistil, že obžalovaný přistoupil k poškozenému, aby ho postavil k odchodu, kdy v tom okamžiku poškozený na obžalovaného zaútočil úderem, který obžalovaný vykryl. V tomto okamžiku obžalovaný nejprve zaútočil na poškozeného pěstmi, aby následně popadl na zem ležící větve, kterou poškozeného několikrát udeřil. Na základě takto zjištěných skutečností má soud za to, že nelze učinit jednoznačný závěr, že obžalovaný měl v úmyslu působit na vůli poškozeného, aby odešel za současného užití větve coby zbraně. Byť obžalovaný vyzval poškozeného k odchodu a rovněž jej k odchodu postavil, již nelze jednoznačně vidět spojitost mezi touto výzvou a užitím následného násilí ze strany obžalovaného. Ono postavení poškozeného na nohy či zatahání za jeho ruce, aby se měl k odchodu, nelze s ohledem na okolnosti projednávaného případu považovat za násilí ve smyslu § 175 odst. 1 trestního zákoníku, uváží-li se, v jaké společnosti se obžalovaný i poškozený pohybovali či jejich míru ovlivnění alkoholem v daný okamžik. Následné násilí užití ze strany obžalovaného vůči poškozenému, dle závěru soudu, bylo vyprovokováno právě jednáním poškozeného, přičemž povaha tohoto útoku ze strany obžalovaného byla „dát poškozenému za vyučenou“ a nikoli ho tímto násilím donutit k odchodu. Je totiž zřejmé, že obžalovaný nedal poškozenému prostor k odchodu, ale v intenzivním, náhlém a opakovaném bití pokračoval, což nasvědčuje situačnímu, afektivnímu jednání ve smyslu § 140 odst. 1 trestního zákoníku a nikoli zamýšlenému a cílenému působení na svobodnou vůli poškozeného. Proto soud ze skutkové věty vypustil podrobnější popis jednání předcházející samotnému útoku ze strany obžalovaného na poškozeného, jakož i právní kvalifikaci takového jednání coby zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, neboť pro takový závěr neshledal skutkové ani právní podmínky.
40. Soud dodává, že společenská škodlivost jednání obžalovaného je velmi vysoká, kdy v případě porušení tak významného právního statku jako je lidský život, jsou úvahy o mimotrestní odpovědnosti raritní. Společenská škodlivost jednání obžalovaného je navíc zvyšována i tím, že se dopustil více trestných činů.
41. Při úvaze o druhu a výměru trestu se soud řídil hledisky uvedenými v § 37 odst. 1, odst. 2, § 38 odst. 1, odst. 2, odst. 3 a § 39 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, kdy vzal především v úvahu povahu a závažnost spáchaných trestných činů, přihlédl k poměrům (osobním, rodinným, majetkovým i jiným) na straně obžalovaného, jakož i k jeho dosavadnímu způsobu života a možnosti jeho nápravy, taktéž přihlédl k chování obžalovaného po činu, jakož i zvážil účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu

pro jeho budoucí život. Obžalovaný ke své osobě uvedl, že je svobodný, bezdětný. Trvalé bydliště má na úřední adrese, přespává u své matky ve sklepě či po kamarádech. Obžalovaný žil bezdomoveckým způsobem života, nepobíral žádné sociální dávky. Podle svých slov pracoval načerno na stavbách a žil z toho, co si takto vydělal. Má dluhy ve výši cca 500 tis. Kč, které vznikly z půjček a penále za nehrzení zdravotního pojištění. Obžalovaný popřel, že by užíval drogy, připustil konzumaci alkoholu, v době před projednávaným skutkem i ve větší míře. Obžalovaný má záznam v evidenci přestupků, trestně stíhán nebyl. Jako polehčující okolnost soud u obžalovaného shledal jeho doznání (stran útoku na poškozeného) a jeho bezúhonnost [§ 41 písm. l), p) trestního zákoníku], za přitěžující okolnost lze považovat spáchání více trestných činů [§ 42 písm. n) trestního zákoníku]. Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody v trvání 10 – 18 let, což je trestní sazba u zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, tedy přísnějšího z obou posuzovaných a souběžně spáchaných trestných činů. Vzhledem k osobnosti obžalovaného, kdy PhDr. Zapletalová shledala prognózu jeho resocializace za možnou, jeho dosavadní bezúhonnosti i okolnostem, za nichž byly projednávané trestné činy spáchány, soud obžalovanému za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložil úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10,5 roku, tedy při samé spodní hranici trestní sazby. Soud shledal, že tento mírnější trest v rámci zákonné trestní sazby je dostačující délky k zajištění dlouhodobějšího soustavného působení na obžalovaného v rámci jeho resocializace za současného adekvátního vyvážení složek individuální i generální prevence.

42. K trestnímu řízení se včas s nárokem nemajetkové újmy připojily děti poškozeného P.F., a to A.F., nar. XXXXX s nárokem ve výši 250 000 Kč, a S.F., nar. XXXXX, ten zastoupený svojí matkou E.M., nar. XXXXX s nárokem ve výši 500 000 Kč. K těmto nárokům soud obecně uvádí, že podle § 2910 zákona č. 89/2012, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NOZ“), je škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy (§ 2956 NOZ). Ve vztahu k náhradě nemajetkové újmy dále soud konstatuje, že v případě způsobení zvláště závažného ublížení na zdraví nebo usmrcení, odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti (§ 2959 NOZ). Při stanovení výše nemajetkové újmy je tak třeba přihlídnout k okolnostem na straně poškozeného, mezi které patří zejména kvalita a intenzita příbuzenského vztahu, věk zemřelého a pozůstalých, materiální závislost pozůstalých osob na usmrcené osobě a v neposlední řadě i morální zadostiučinění ve formě právního postihu škůdce. Vzájemný vztah blízkosti mezi příbuznými (či osobami blízkými) a kvalita takového vztahu by měla být jedním z hlavních kritérií při určení výše náhrady nemajetkové újmy. Psychická bolest ze ztráty osoby blízké je vnímána jako nesnesitelná, někdy i jako bolest fyzická, která omezuje truchlícího v normálním způsobu života, přičemž se může rozvinout až do duševního onemocnění. Na straně škůdce je třeba přihlídnout k jeho postoji k projednávané věci, dopad události do jeho duševní sféry i míru jeho zavinění. Nelze ani odhlédnout od majetkových poměrů škůdce z důvodu reálnosti uspokojení přiznaných nároků. Výše uvedená kritéria soud hodnotí s ohledem na individuální okolnosti konkrétního případu, nicméně je rovněž nutné s ohledem na stávající rozhodovací praxi přihlídnout k obdobným případům, neboť nekonzistentnost rozhodování soudů by mohla vést k právní nejistotě všech zúčastněných osob. K tomu soud konstatuje, že v trestních věcech týkajících se nároku nemajetkové újmy příbuzných a osob blízkých poškozeného se rozpětí relativní náhrady pohybuje mezi 240 000 – 500 000 Kč, kdy takové rozpětí odpovídá typově neutrálním případům bez existence zpřísnujících či naopak zmírňujících kritérií.

43. Ke konkrétním vzneseným nárokům soud konstatuje, že A,F, svůj návrh nijak nezdůvodnila, za S. F. výši nároku odůvodnila jeho zákonná zástupkyně tak, že se jedná o částku výživného, která by synovi byla ze strany poškozeného uhrazena do doby jeho dospělosti. Jak soud zjistil z dostupných soudních rozhodnutí, poškozený F. svoji řádnou zákonnou povinnost vůči dceři A. neplnil řádně, když byl pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku i pravomocně odsouzen (viz výše citovaný trestní příkaz Okresního soudu ve Zlíně). Ve vztahu k S.F. bylo zjištěno, že rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 23. 11. 2013 č.j. 15Nc 126/2013-12 byla mj. určeno poškozenému P.F. výživné na syna S. ve výši 500 Kč měsíčně (č.l. 434). Dále bylo zjištěno, že poškozený byl opakovaně trestně stíhán, byl ve výkonu trestu odnětí svobody, nepracoval a byl závislý na alkoholu. Vzhledem k těmto zjištěním pak soud posuzoval kvalitu vztahu poškozeného a jeho dětí, kdy především s ohledem na osobnost poškozeného nelze mít za to, že se jednalo o běžný vztah otce s potomky. Nicméně nepopiratelnou skutečností je, že obě děti přišly nezákonným jednáním obžalovaného o svého otce. Vzhledem k tomu, že kromě zletilosti A,F, nebylo zjištěno jiné relevantní odlišné postavení obou přímých potomků obžalovaného, přičemž věk starší dcery nemůže být diskriminující okolností, soud určil výši náhrady za nemateriální újmu jim způsobenou násilnou smrtí jejich otce shodně, a to ve výši 100 000 Kč. Výše této náhrady byla určena i s ohledem na majetkové poměry obžalovaného, a to i s výhledem jeho možného budoucího začlenění do řádného pracovního procesu. Se zbytkem vzneseného nároku byli oba poškození odkázáni ve smyslu § 229 odst. 2 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Ve stanovené lhůtě musí být odvolání odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předchází. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává buď i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybný.

Odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, poučí poškozeného o možnosti požádat o vyrozměnění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni. (§ 228 odst. 4 tr. řádu).

Brno 9. března 2021

JUDr. Dita Řepková v. r.
předsedkyně senátu

